

mlade pevce koj peti po številkah brez teoretičnih težav, ne da bi se mučili učenci s petjem le po posluhu, ker so note za-nje še težavne.

Stahlove metode nisem nikjer obsodil, da „ravná proti učni in naravni postavi in da je na napačnem potu, ali z drugimi besedami, da je zavrgljiva“ — to zavijanje, obrekovanje in sumničenje odbijam in vračam g. dopisniku ter prosim častite čitatelje, naj še jedenkrat brez predsodkov čitajo dotično razpravo na str. 16. „Cerkv. Gl.“ Stahl začénja vaje z 2 oddelkama v obsegu kvinte in kvarte ter združi potem oba obsega v našo dur-škalo itd. Zakaj ne začénja koj s celo škalo? Ker je po oni razdelitvi poduk ložji. Zakaj pa jaz začénjam z enim tonom, s čemur se učenec igraje privadi peti ritmično v taktu, potem z 2, 3, 4 in pridem stoprav s 13. številko k obsegu kvinte, t. j. tje, kjer Stahl vže začénja? Ker je tak poduk **še ložji**. Pokazal sem gg. pedagogom Stahlove knjižice, in vsi so enega menenja, da bi se morale take vaje napisati otrokom ne desko in z roko kazati na vsako številko, drugače se zgubi oko pevčevu kakor v letni branilnični knjigi. Zatórej je „Pesmaričica“ moja navlašč enovrstno séstavljena; s tem sem hotel poduk polajšati in pospeševati, ne pa tekmovati sè Stahлом! Enovrstne vaje se pa pojó — kakor zahteva moj navod, ki naj se čita — prvič, da se imenujejo pri petji številke, drugič samoglasniki, v prvi vrsti „a“ in naposled še le besede; torej to ni težavno, kakor si to g. J. predstavlja v „Učit. Tov.“. Na ta način bi morale biti vse stotine pevskih šol po notah tudi zavrgljive, ker ne začénjajo kakor Stahl in po njem g. Jakelj. Načelo „*Divide et impera*“ veljalo je prej tudi poduku čitanja in računenja, zdaj pa se koj čita in vže pri malih številkah vcepjuje se nežnim otrokom adicija, subtrakeija, multiplikacija in divizija. Kaj je boljše? Namen vsacega poduka je, da se pripelje učence k cilju, da spozná duha te ali one stroke, ne gledé na vnanjo obleko; in g. Jakelj ne doseže sè Stahлом nobenega vspeha, ako nima nadarjenih in marljivih otrok; jaz pa združujem vedno poduk po notah s podukom po številkah ter dosežem še v krajšem času gotovega uspeha pri pevcih, ki se hočejo kaj naučiti, pri nepazljivih si pa razdeliva g. J. in jaz dobiček na dva enaka dela. Gledé opazke o samostalnosti in drugih presiljavah odgovorjam: „Le varno s puško!“ Brez prepevanja celih in pol-tonov ter drugih intervalov se dozdam še po nobeni metodi nihče nij naučil peti. Jaz se nisem zagrizil v nobeno šablono, da bi ne pripuščal poleg ene metode še druge, in upam si javno, praktično dokazati, da se priden pevec more naučiti po novi „Pesmaričici“ enako dobro intervale zadevati kakor po stari „Singschule“; — zakaj? ker se nauči peti od vseh škálnih stopinj razne, potrebne intervale navzgor in navzdol. — Oziral sem se pri tem odgovoru samo na nekatere točke; vseh nij mogoče s peresom razlagati, enako brezvspešno razlaga marsikaj še g. Jakelj sam; — dokazati se more mnoga točka samo praktično in ustmeno. Čemu je cela ta razprava „Katera je boljša?“ Vsak, ki reflektuje na to ali ono, si vže izbere; jaz ne silim nobenemu svojega revnega delca, kakor g. Jakelj svoje prestave z nemško „Singschule“ in s „Pevčkom“. Na dokaz, da moje delce ni tako slabo, da ga hoče g. Jakelj z vso silo izpodriniti, naj stojé tukaj o njem vrstice znanega v tej stroki pospeševalca, gosp. dr. M. Trattler-ja iz Merana, 22. dec. 1882: „Die hübschen slovenischen Liedchen müssen wohl Lehrern und Kindern grosse Freude bereiten. Die Auswahl derselben mag Ihnen nicht wenig Arbeit verursacht haben — ist aber auch sehr gelungen.“

Aut. Foerster.

Razpis častne nagrade

za povest, namenjeno slovenski mladini.

Razumniki vseh omikanih národov paznim očesom motrijo razvoj tistega dela književnosti svoje, kateri je v prvi vrsti namenjen mlademu narastaju, ter vestno skrbé za to, da se mladini podajajo v roke po obliki in vsebini dovršene, čistim peresom in plemenitim srcem pisane zabavne in poučne knjige. Tudi v Slovencih se je že večkrat podarjalo, kako potrebujemo mladini svoji primerneга berila in razna učiteljska in pedagogijska društva naša so večkrat ukrepala o tem in obravnavala vprašanje, kako bi se zadelala ta praznina v književnosti slovenski.

To uvidevši je znani rodoljub češki in prijatelj mladine slovenske, blagorodni gosp. Ján Lego v Pragi, po županu ljubljanskem podpisanemu odboru izročil

sedem cesarskih cekinov

v plemeniti namen, da ž njimi nagradi najboljšo povest, namenjeno slovenski mladini od dvanajstih let dalje.

Navedeni znesek sedmih cesarskih cekinov pa je samó častna nagrada, katera se izplača pisatelju povesti; vrhu tega gospod Ján Lego poskrbi še za to, da pisatelj nagrajene povesti prejme za spis svoj še navadni pisateljski honorar.

Pisatelj nam v svoji povesti naslikaj vzornega slovenskega mladeniča, odičenega z vsemi krščanskimi in državljanskimi vrlinami; od tiste dóbe, ko začne hoditi v šolo, sprémi ga do moških let, ko stopi v praktično življenje, opiši ga živo in plastično brez moralizovanja, da bode mlada duša, videča pred seboj junaka povesti, hrepnela po njegovem vzvišenem vzgledu izpolnovati vse dolžnosti, katere národ, cerkev in država zahtevajo od poštenega moža.

Ako pisatelj takšno životopisno povest postavi v zgodovinsko zanimiv čas ter njeno dejanje odpré na take domače kraje, ki se odlikujejo po prirodni lepóti svoji, bode tem večja zasluga njegova.

Povest obsezaj šest tiskovnih pól male osmerke, natisnene z navadnimi garmondskimi črkami.

Rokopisi naj se pošiljajo do konca tekočega leta načelniku podpisanega odbora, kateri tudi povesti prisodi darilo ter pisatelju njenemu izroči častni honorar.

V Ljubljani 1. aprila 1887.

Peter Grasselli,

šupan Ljubljanski,
načelnik.

Prof. Janez Gnjezda,

predsednik družbe katoliških rokodelskih pomočnikov.

Prof. Fr. Levec,

urednik „Ljubljanskega Zvona“,
načelnikov namestnik.

Ivan Tomšić,

c. kr. vadniški učitelj in urednik „Vrtcev“.

Književstvo.

— **Angeljček, otrokom učitelj in prijatelj.** Izdal Anton Kržič. I. zvezek. V Ljubljani, 1887. Samozaložba. Tiskala „Katoliška Tiskarna“. Ta knjižica ima na 48 str. to-le prav zanimljivo vsebino: Uvod. Zvonček. Kateri je najpriodniši? Hvaležnost. Tabrnakelj. Sestrina ljubezen. Bratovska ljubezen. ??? Šola rajске nedolžnosti. Varuj se hudega! Delaj dobro! Vse v čast Božjo Marija, mati sirotam. Blagosrčna deklica. Krži in težave otročjih let. Sladka kaša. Leni dekli. Dolga zgodba. Peter čebele draži. Ovčica. Spomladanska. Muhasti deklamator. Zakaj? Zato! Slovesen govor. Rebus. Uganke in šaljiva vprašanja. Vrli g. pisatelj v uvodu pravi: „Kakor skrben angelj varuh vas (Angeljček) želi od hudega odvráčevati in k dobremu spodbujati; hoče vam biti, kakor je pridjano: učitelj ter vas učiti, kako si morate tudi vi polagoma nekaj angeljskega prisvojiti. Angeljček vam hoče biti pa tudi še ljubeznjiv prijatelj, ki vam ne bo vedno le samo resnih reči pripovedoval, ampak mnogokaj tudi v veselje in zabavo“. „Angeljčeka“ priporočamo tedaj prav živo naši nežni mladini! Stane pa samo 12 soldov.

Dopisi.

Z Dolenjskega. Po državni šolski postavi z dné 14. maja 1869. l. št. 62 d. z. l. in po ministerskem ukazu z dné 8. maja 1872. l. imela bi se (§. 46 in §. 11) vsako tretje leto sklicati deželna učiteljska konferencija. Vsled novele z 2. maja 1883. l. določil pa se je ta čas na šest let. Znano je, da ima po §. 12. m. ukaza z dne 12. maja 1872. l. deželna učiteljska konferencija nalog, mnenja izrekati o vprašanjih, katera podaja deželni šolski svét, posvetovati se o sredstvih k prospéhu ljudskega učiteljstva, dalje o stvareh, katere se tičejo pravic, dolžnosti in razmer učiteljstva; tudi je upravičeno podajati samostalne nasvete.